

BU ÜLKEDE İŞÇİLER VAR

SÖMÜRÜLÜYOR,
HASTALANIYOR,
ÖLÜYORLAR!

#BÖYLEGİTMEZ

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

BU ÜLKEDE İŞÇİLER VAR

Sömürülüyor, hastalanıyor, ölüyorlar

#BÖYLEGİTMEZ

Bartın'da 42 madenci öldü.

İyileşmez bir hastalığa yakalandıkları için değil, çalıştıkları kömür ocağında sıradan bir işgününün sıradan bir vardiyasında meydana gelen bir patlama sonucu öldüler.

Kimileri onlar için "şanssızlarmış" dedi. Ama en çok da "kaderleri böyleymiş" dendi.

Oysa ölümleri ne şanssızlıktan ne kaderdendi.

Kömür ocağında metan gazı belli bir seviyenin üzerine çıkınca "grizu" denilen patlamanın meydana geleceği yüz yıldır biliniyordu.

Kısacası Bartın'daki kömür ocağında işçiler kazara ölmediler, öldürüldüler.

Yetkililer gitti, cenazeler kalktı, tazminatlar konuşuldu. Gündemden düştü.

Madencilik en tehlikeli işlerden biridir, doğru... Fakat insanlığın ulaştığı ileri teknoloji ve yeni üretim yöntemleri o kömürün toprağın metrelerce altından kimsenin kılına zarar gelmeden çıkarmayı sağlayacak kadar ilerledi.

Peki o halde neden ölüyor işçiler?

Bir kömür parçası kadar değerleri yok da ondan.

Ama çalışırken ölmek sadece madenlerde değil ki.

Temizlemek için indiği hastane kanalizasyonunda kaptığı enfeksiyon nedeniyle de ölüyor işçiler, çalıştığı inşaatta yere çakılan asansörün içinde de...

Bazen içine kum torbası yerine işçileri doldurarak test edilen filikanın alabora olması sonucu boğularak ölüyorlar, bazen de yönetici baskısı altında sabahlara kadar proje yetiştirmeye çalışırken geçirdiği kalp krizi sonucu...

İşçiler çalışırken ölüyor.

Geçen yıl işçi servislerinde 342 kişi öldü. 254 işçi yüksekten düştü, 296 işçi ezildi, 74'ünü elektrik çarptı, 56'sı yandı, 23'ünün kolu ya da bacağı koptu.

Son beş yıl içinde toplam **11 binden fazla işçi** çalışırken hayatını kaybetti.

Hepsi çalışırken öldü.

Ne kadarının meslek hastalığına yakalandığı, ne kadarının çalışamaz hale geldiğın ise istatistik değeri bile yok. Bilinmiyor çünkü.

İşçiler çalışırken ölüyor, patronlarsa hayat güzel ve devam ediyor.

Her iş cinayetinin ardından "böyle gelmiş böyle gider" diyenlere, kader-kismetçilere, sahibi oldukları işyerlerinden işçilerin cansız bedenleri çıkarken hiçbir şey olmamış gibi zenginliğin sefasını sürenlere çok ama çok öfkeliyiz.

Böyle gelmiş ama böyle gitmeyecek.

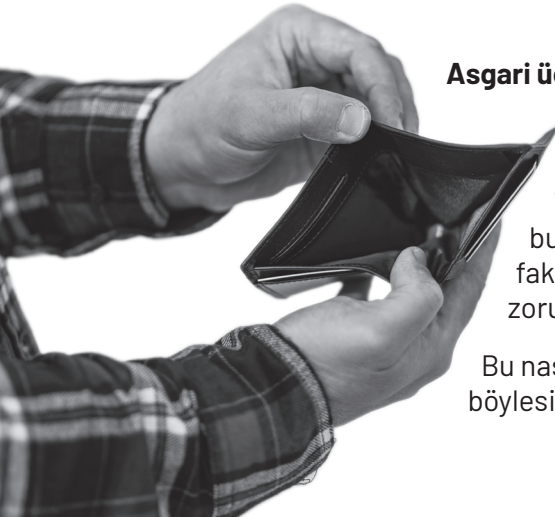
Çalışırken ölmenin kader olmadığı bir düzeni mutlaka kuracağız.

***

Asgari ücret açlık sınırının altında.

Bu ne demek biliyor musunuz? Milyonlarca işçi sabahın kör saatinde işe gidip geç saatlere kadar çalışıyor, bunu neredeyse her gün tekrarlıyor ve fakat ay sonunda eline geçen parayla zorunlu ihtiyaçlarını bile karşılayamıyor.

Bu nasıl bir düzen böyle? Mecbur muyuz böylesine?

Sene başında ülkeyi yönetenlerin ağzından çıkacak yeni rakama bakıp kimler memnun olacak? Yapılacak artışla, her ay ancak asgari tutarı ödenebilen kredi kartı borçlarının kapatılacağını, artık sıranın parasızlıktan ertelenmiş ihtiyaçlara geleceğini, geçim derdinin ortadan kalkacağını bekleyen var mı bu ülkede?

Oysa sözü edilen rakamlar, sayısı birkaç bin kişiyi geçmeyen bir avuç sömürücü patronun, rantiyecinin, para babasının lüks bir restoranda yediği akşam yemeğinin parasından bile daha az. Onlar arsalarından, tarlalarından, atölyelerinden fabrikalarından servetlerine servet katıp yatlarında katlarında sefa sürerken milyonlarca emekçi asgari ücret ya da biraz üstünde bir gelire ayın sonunu çıkarmak için uğraşıp didinmeye devam edecek.

Memleket bu kadar mı yokluk içinde de bir ay boyunca kazandığımız para bizim ve ailelerimizin barınma, ısınma, aydınlanma, ulaşım başta olmak üzere temel yaşamsal ihtiyaçlarımızı karşılamamıza bir türlü yetmiyor?

Ya da işçiler tembel olduğu, az çalıştığı için mi az kazanıyor ve geçinemiyor?

Hiç öyle değil.

Bu ülkede en çok işçiler çalışıyor. Uzun çalışma saatleriyle, en zor şartlarda, güvencesiz, yarını belirsiz ve üstelik kırıntılarla yetinmeye mahkum edilerek.

Bunca yokluğun sebebi belli: Milyonlarca emekçinin çalışarak yarattığı değerlere el koyanlar var. Onlar "saygın" iş insanları, patronlar. Çok zenginler, çok varlıklılar. Hiç birinin geçim derdi yok. Ay ortasında kredi kartı, ay sonunda fatura, kira belası yok. Çok çalıştıkları, daha akıllı ya da yetenekli oldukları için değil, işçilerin yarattığı zenginliğe el koydukları için böyleler. Onlar başka bir sınıftalar. Keyifleri gıcır. Hastalandıklarında aylar sonrasına randevu almıyor, bastırıp parayı beş yıldızlı otellerden geri kalmayan özel hastanelerde tedavi oluyolar.

Onların çocukları, mahallenin okulunda değil, yurt içinde veya yurt dışında paralı okullarda okuyor. En pahalı elbiseleri giyip en kaliteli besinleri tüketiyorlar.

Diyorlar ki "Onların işyerleri çalışanlar için ekmek kapısı. Onlar herkesin karnını doyuruyor!"

İşçinin karnı ne kadar doyuyor o da şüpheli ya... Esas mesele ortadaki büyük eşitsizliğin normal sayılmasını istemeleri. Tıpkı iş cinayetlerinde olduğu gibi, kaza-kader diyenler bu büyük eşitsizlik için de aynısını söylüyor.

Şantiyede demir bağlayan inşaat işçisi, özel okulda ders veren öğretmen, hastanede ter döken sağlık emekçisi, kamyon kasasında oradan oraya göç eden mevsimlik tarım işçisi, motosiklet üstünde sipariş yetiştirmeye çalışan kurye, ofiste atölyede işçiler geçinemiyorsa bunun nedeni işte bu eşitsiz düzendir.

Böyle gelmiş ama böyle gitmeyecek.

Bu düzen değişecek.

İşsizsen senin için yapılabilecek hiçbir şey yok! Öyle ya da böyle iş arayacak, çalışmanın yolunu bulacaksın. Bir başınasın. İş bulduysan şükredecek, güvence aramayacak, her an o işi kaybedebileceğini bilerek çalışacaksın. İşin varken sesini çıkarmadan çalışacak, günde 8 saat demeyeceksin. Emeklilik beklemeyecek, her yaşta çalışmanın yollarını arayacak ve bulacaksın!

İşte bu düzende çalışmak anca böyle mümkün.

Ne güvencesi, ne de geleceği var.

Bu çalışma rejiminde daha çok işsiz var. AKP "İstihdamı arttırdık" diye övüne dursun, on milyona dayanan işsizle ülke, Cumhuriyet tarihinin en yüksek işsiz sayısına ulaştı. Üstelik bu işsizler daha uzun süreli işsiz.

Toplumun gelirden en fazla pay alan yüzde 10'unun elde ettiği gelir, en az pay alan yüzde 10'unun elde ettiği gelirin neredeyse 14 katına ulaşıyor.

Gelir dağılımı bozuldu, emekçiler giderek yoksullaşıyor ve karınlarını doyurmak için borçlanıyorlar.

Nüfusun yüzde 64'ü borçlu, sürekli borç ve taksit ödüyor.

Bireysel kredi ve kredi borcu devam edenlerin sayısı 4,2 milyona yaklaştı.

Taşeron, sözleşmeli, kısmi süreli gibi sözleşme türleri yaygınlaştı. İşçilere “ya uzun süreli işsizliğe razı olacaksınız, ya da süresi kısa ve güvencesi olmayan işlerde çalışmaktan kaçmayacaksınız” diyorlar. Ölümü gösterip sıtmaya razı ediyorlar.

8 saatlik işgünü bitti artık. Üretimde 12 saat vardiya sallıyor, ofiste hafta sonu tam gün mesaiye gelip tek kuruş para almadan çalıştırılıyor. Türkiye, çalışma süresi en uzun olan ülkeler arasında liste başında yer alıyor.

Güvencesiz çalışma nedeniyle gününbirlik yaşamak zorundayız. Gelecek planlarımız ise yükseltilem emeklilik yaşı yüzünden çoktan elimizden alındı. Çalışmaya yeni başlayan kadın işçi 58, erkek işçi 60 yaşında emekli olabilecek. Bu yaşlara kadar iş bulabilmek, bulunsa bile gerekli prim ödeme şartlarını sağlayabilmek neredeyse imkansız.

Böyle çalışma düzeni mi olur?

“Çalışmak için yaşayacaksınız”. Bizlere dedikleri bundan ibaret! Başka bir amacımız olmayacak. Patronlar için, onlar daha çok kazansın diye ve üstelik yaşamımız için güzel bir gelecek beklentisi olmadan çalışacağız.

Kim koyuyor bu çalışma düzeninin kurallarını?

Mecbur değiliz bu zorbalığa.

Ülkemizde işsiz sayısı 7,5 milyonun üstünde. Oysa resmi rakamlarda bunun yarısı kadar bile gösterilmiyor.

Her üç gencin biri işsiz.

Hem işsizlerimiz çok hem de uzun saatler boyunca çalıştırılıyor. Türkiye çalışma saatlerinin en uzun olduğu ülkelerden birisi. Haftalık 50 saat ve üzeri çalışanların oranı yüzde 25'in üstünde.

Türkiye’de bir düzen sürüyor. Patronndan, zenginden yana bir düzen. Halka, emekçiye düşman bir düzen. Bu düzende emekçilere mutluluk ve huzur nasıl olur? Patronların ve onların siyasi partilerinin bu düzeni devam ettirme çabasını elimizin tersiyle iteceğiz. Başka yolu yok. Yarınımız olsun istiyorsak, Türkiye’nin üstüne çökmüş bu köhne düzeni yıkacağız.

Gelin kimsenin oturduğu yerden zenginleşmesine, bizim sırtımızdan semirmesine, Türkiye’yi yağmalamasına izin vermeyelim. Gelin biz işçilerin yer altında, tersanede, atölyede, büroda, motor üzerinde ölümle burun buruna koşullarda çalışmasına son verelim. Gelin mutfağa, elektriğe, suya, kiraya para yetiştirmek zorunda kalmayalım, emeğimizin karşılığını alalım.

Gelin kimsenin çalışırken ölmediği, işsiz ve aç kimsenin kalmadığı, herkesin kendini güvencede hissedeceği, eşitliğin hüküm sürdüğü bir Türkiye için örgütlenelim.

İşçi sınıfının partisi Türkiye Komünist Partisi’ne katılalım.

Biz üreten, tüm zenginlikleri yaratan işçileriz.

Ve unutmayalım ki yalnız değiliz, biz çoğunluğuz!

tkp.org.tr/gonullu

iletisim@tkp.org.tr

[TurkiyeKomunistPartisi](https://www.facebook.com/TurkiyeKomunistPartisi)

[tkpninesi](https://www.instagram.com/tkpninesi)

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

